

Arrest

nr. 214 921 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HAUQUIER die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 10 mei 2017 de vluchtelingenstatus verkregen hebben in Griekenland en dat hun kinderen er eveneens een verblijfsvergunning hebben. Deze vaststelling wordt door verzoekers niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.2. In de mate verzoekers voorhouden dat er geen rekening gehouden werd met het belang van de minderjarige kinderen in het gezin, benadrukt de Raad dat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus in België als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Griekenland, waar verzoekers internationale bescherming hebben verkregen, zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend. Verzoekers dienen hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het is immers de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoekers niet concreet hebben kunnen aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften van het gezin te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebben verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeren uit landeninformatie ter zake. Dergelijke algemene verwijzing volstaat echter niet. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er

tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekers de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.

Verzoekers geven voorts op algemene wijze aan dat vluchtelingen en migranten in Griekenland steeds vaker het slachtoffer worden van haatmisdrijven en racisme, waarvoor er geen interne bescherming voorhanden is, zonder deze informatie concreet op hun situatie te betrekken. Dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in Griekenland werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

In de mate verzoekers artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Rechtspraak van het EHRM is van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers en hun kinderen in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Hun levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 oktober 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij medische attesten hebben ingediend van de psychische problemen waarmee verzoekster kampt. Zij wijzen er voorts op dat verzoekster thans zwanger is en dat het gezin kleine kinderen heeft en zij dus een kwetsbaar profiel hebben waar rekening mee moet worden gehouden. Onder verwijzing naar algemene rapporten argumenteren verzoekende partijen dat de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland een schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM. Verzoekende partijen wijzen op een systematisch onvermogen om bijstand en structuren aan te bieden met betrekking tot huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, integratie en toegang tot het onderwijs, de sociale voorzieningen, en de toegang tot de gezondheidszorg. Verzoekende partijen wijzen erop dat de kans groot is dat zij terecht komen op straat met hun kinderen en een moeder die zwanger is en zij, zoals blijkt uit de aanvullende nota, amper in leven kunnen blijven met een bedrag van 400 euro. Tot slot wijzen verzoekende partijen naar een uitspraak van het Duitse Grondwettelijk Hof.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene opmerkingen, zonder dat zij echter daadwerkelijk concrete en valabele argumenten aanbrengen die de in de beschikking van 17 oktober 2018 opgenomen grond in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.3. Verzoekende partijen wijzen opnieuw, verwijzende naar door hen bijgebrachte algemene informatie en enkele foto's van een vluchtelingenkamp, op de moeilijke levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland. Ze stellen dat deze omstandigheden een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM en duiden erop dat er een systematisch onvermogen is om bijstand en structuren aan te bieden met betrekking tot huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, integratie en toegang tot het onderwijs, de sociale voorzieningen, en de toegang tot gezondheidszorg.

Verzoekende partijen ontkrachten noch weerleggen echter, door louter opnieuw te verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland, de grond in de beschikking waar in dit verband wordt opgemerkt:

“Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeren uit landeninformatie ter zake. Dergelijke algemene verwijzing volstaat echter niet. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden

die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekers de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.

Verzoekers geven voorts op algemene wijze aan dat vluchtelingen en migranten in Griekenland steeds vaker het slachtoffer worden van haatmisdrijven en racisme, waarvoor er geen interne bescherming voorhanden is, zonder deze informatie concreet op hun situatie te betrekken. Dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in Griekenland werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

In de mate verzoekers artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Rechtspraak van het EHRM is van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers en hun kinderen in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Hun levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM."

De Raad benadrukt dat niet kan ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit het door verzoekende partijen bij hun aanvullende nota van 21 november 2018 gevoegde artikel, getiteld "Grèce: Le rapport choquant sur les conditions de vie". Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijven.

Uit verzoekende partijen hun verklaringen (notities van verzoekers persoonlijkheid onderhoud op 16 april 2018, p. 3 en Verklaring DVZ van 13 maart 2018, vraag 31) blijkt dat zij in Griekenland het recht hadden om in een opvangcentrum te verblijven, eerst een maand in Chios en nadien ongeveer een jaar in 'mandara coseria, een deel van Thessaloníki. Dit verblijf was gratis en verzoekende partijen verbleven er blijkens hun verklaringen het merendeel van hun tijd in een caravan. Verzoekende partijen kregen in Griekenland als gezin bestaande uit twee volwassenen met twee kinderen, maandelijks 400 euro om in hun levensonderhoud te voorzien, daar waar een alleenstaand persoon 150 euro zou ontvangen (notities van verzoekers persoonlijkheid onderhoud op 16 april 2018, p. 3). Toen hun jongste zoontje in Griekenland te vroeg geboren werd, werd dit volgens verzoekende partijen correct opgevolgd en konden zij op goede medische zorgen rekenen (notities van verzoekers persoonlijkheid onderhoud op 16 april 2018, p. 5 en notities verzoeksters persoonlijkheid onderhoud op 16 april 2018, p. 3).

Na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dient vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, zoals ook blijkt uit hun verklaringen en de bij het verzoekschrift en aanvullende nota gevoegde foto's en artikelen, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen objectieve elementen noch officiële documenten bij die duiden op systematische gebreken in de bijstand en structuren voor personen met internationale bescherming.

In dit verband kan nuttig verwezen worden naar het arrest van de Algemene Vergadering nr. 205 104 van 8 juni 2018 waarbij de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen heeft. De Raad stelt enerzijds vast dat er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, maar dat er actueel geen sprake meer is van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Er is dus geen sprake van een principieel verbod, maar er dient telkens te worden overgegaan tot een individueel onderzoek. Dit principe geldt *a fortiori* in het geval van verzoekende partijen, aangezien verzoekende partijen de vluchtelingenstatus werd verleend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen uit volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoekende partijen, rechten en voordelen waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen of gebruik zouden kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoekende partijen het recht hadden om kosteloos in het opvangcentrum te verblijven, dat zij 400 euro kregen om in hun levensonderhoud te voorzien en dat zij bij de geboorte van hun zoontje op correcte en goede medische zorgen konden rekenen. Verzoekende partijen gaven tijdens hun gehoren, ook niet wanneer hen hier specifiek naar werd gevraagd, op geen enkel moment aan of te kennen incorrect of onheus behandeld te zijn geweest door de Griekse asielinstanties en, ruimer, de Griekse autoriteiten, en gaven aan geen problemen van discriminatie te hebben ondervonden. Het was er een veilige plaats, doch niet comfortabel leven, zo verklaarde verzoeker (notities van verzoekers persoonlijkheid onderhoud op 16 april 2018, p. 4). Uit het voorgaande blijkt derhalve dus geenszins en verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat zij verhinderd waren om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften van hun gezin te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

In zoverre verzoeker aanvoert meermaals werk te hebben gezocht, inspanningen die hij niet met enig begin van bewijs staft, net zoals uit niets blijkt en verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat zij dienaangaande hun toevlucht tot een of meerdere organisaties zouden hebben gezocht, mag er niet aan voorbijgegaan worden dat verzoekende partijen nadat zij op 10 mei 2017 door de Griekse autoriteiten als vluchteling werden erkend, een achttal maanden later uit Griekenland zijn vertrokken. Griekenland heeft heden te kampen met een grote werkloosheid en verzoekers kunnen in beginsel niet eisen om toegang te hebben tot sociaal en economische rechten die hoger liggen dan gewoonlijk voor het geheel van de bevolking, zowel op het vlak van gezondheidszorg, huisvesting als werkgelegenheid.

Dienaangaande dient benadrukt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdende met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

4.4. Met betrekking tot verzoekende partijen hun psychische problematiek, blijkt uit de bij hun aanvullende nota's gevoegde recente medische stukken van 28 november 2018 en 4 december 2018 dat enerzijds hun verleden in hun land van herkomst Syrië hierin meespeelt –zoals bij verzoekster de traumatische herinnering aan haar vermoorde broer-, en dat anderzijds verzoekster het moeilijk heeft omwille van de onzekerheid met betrekking tot de lopende procedures hier en verzoeker heden te lijden heeft ingevolge de moeilijke levensomstandigheden waarmee zij in Griekenland werden geconfronteerd alsook omwille van de angst en onzekerheid voor zijn gezin nu hij geen perspectieven ziet, andere dan (hier in België) internationale bescherming te verkrijgen.

Dat verzoekende partijen met psychische en medische klachten te kampen hebben, zoals ook blijkt uit een schrijven van de psychiatrische instelling van de 'Broeders Alexianen' van 16 augustus 2018 betreffende verzoeker, en hetgeen ten zeerste betreurenswaardig is, wordt niet betwist. Echter, dergelijke medische/psychische problemen houden op zich geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van die problemen dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt en verzoekende partijen tonen niet aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zouden hebben tot en gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg. In zoverre zij op algemene, niet in het minst met betrekking tot hun persoon(lijke situatie) onderbouwde wijze het tegendeel voorhouden, dient er opnieuw op gewezen dat uit hun verklaringen daarentegen blijkt dat zij in Griekenland o.a. bij de geboorte van hun zoontje op een correcte en goede zorgverlening konden rekenen.

Verzoekende partijen kunnen, rekening houdende met de gegevens vervat in het administratief dossier en gelet op hetgeen voorafgaat, niet ernstig voorhouden dat zij in Griekenland zonder enige vorm van hulp van de Griekse autoriteiten dienden te overleven. Dit blijkt niet uit, doch wordt tegengesproken door de door hen afgelegde verklaringen omtrent hun verblijf in Griekenland en de beschikbare informatie aangaande de aldaar verkregen (internationale) bescherming.

4.5. Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene, niet nader toegelichte opmerking dat verzoekster thans zwanger is en dat het gezin kleine kinderen heeft en zij dus een kwetsbaar profiel hebben. In dit verband kan er opnieuw op worden gewezen dat verzoekster ook in Griekenland in verwachting was, waarbij zij op dat ogenblik al een kindje hadden, en dat uit verzoekende partijen hun verklaringen blijkt dat verzoekster er bij de geboorte van jongste zoontje, die te vroeg geboren werd, van correcte en goede medische zorgen kon genieten, en dat deze zorgverstrekking bovendien geheel gratis was.

De verzoekende partijen brengen hoe dan ook geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot het aan hun status verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. De levensomstandigheden van verzoekende partijen kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar ter terechtzitting, evenals in de aanvullende nota van 21 november 2018, gewezen wordt op een beslissing van het Grondwettelijk Hof van Duitsland in 2017 waarbij een deportatie naar Griekenland van een persoon die aldaar erkend werd als vluchteling een halt werd toegeroepen, merkt de Raad op dat hij geenszins gebonden is door een arrest van een buitenlandse rechtbank, gevelde vorig jaar en uitgesproken in een andere zaak.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS